

ก่อนปิดเล่ม

มิตรภาพกับความจริงใจ

ในชีวิตของคนคนหนึ่ง ย่อมมีผู้คนมากมายหลายตาเข้ามาในชีวิต ระหว่างการเดินทางของชีวิต หลายคนโชคดีที่ได้สัมผัสและดื่มด่ำกับมิตรภาพในมวลมิตร ในขณะที่ยังอีกหลายคนโชคร้าย พบเจอแต่ความไม่จริงใจ

มิตรภาพเป็นสิ่งที่มีคุณค่าทุกคนแสวงหาและปรารถนาที่จะได้ ไม่มีใครปฏิเสธมิตรภาพ ต่างก็เข้าใจและเห็นถึงความจำเป็นของการสร้างมิตรภาพ ทั้งนี้เพราะมิตรภาพก่อให้เกิดการรังสรรค์สิ่งที่ดีงาม รอยยิ้ม และความสุข แต่ในยุคที่เต็มไปด้วยการแสวงหาผลประโยชน์ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นที่น่าเสียดายว่ามีมิตรภาพที่มีพื้นฐานมาจากความจริงใจนั้นพัฒนาได้ยาก ด้วยว่า "ความจริงใจสื่อสารลำบาก" และยากที่จะหาเครื่องมือใดๆ มาซึ่ง ดวงหรือวัดได้ คนบางคนจึงต้องใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อพิสูจน์มิตรภาพ และความจริงใจของมิตร ตรงกันข้ามกับมิตรภาพที่มีพื้นฐานบนผลประโยชน์ที่บุคคลมีบทบาทชัดเจนในฐานะของ "ผู้ให้" และ "ผู้รับ" "ผลประโยชน์" แน่นนอนที่สุด "ผู้รับ" ย่อมตั้งใจและพยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้ "ผู้ให้" พึงพอใจ มิตรภาพจึงสามารถพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็วและแน่นอน

อย่างไรก็ตามในกระบวนการหรือขั้นตอนของการพัฒนามิตรภาพ มีสิ่งหนึ่งที่น่ากลัวและน่ารังเกียจยิ่ง นั่นคือ การ "แทงข้างหลัง" ผู้อื่น เพราะพฤติกรรมดังกล่าว ก่อให้เกิดความพิศวง เจ็บปวด และเสียใจอย่างที่สุดให้กับ "ผู้ถูกแทง" ดังนั้นในกลุ่มชนใดก็ตามที่มีคนที่ชอบ "แทงข้างหลัง" แผงกายอยู่ การสร้างมิตรภาพในกลุ่มชนนั้นย่อมทำได้ยากยิ่ง คงเหลือแต่ความทวาดระแวง ไม่ไว้วางใจ และจุดจบของมิตรภาพ

ในการสร้างมิตรภาพที่ดี จึงควรเริ่มต้นจากการศึกษาอุปนิสัยของกันและกัน เพื่อให้ "รู้เขา รู้เรา" หรือ "รู้หน้า รู้ใจ" และเหนืออื่นใด ความยั่งยืนของมิตรภาพน่าจะอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ และประนีประนอม อย่างไรก็ตามความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ย่อมต้องใช้ทั้งเวลาและความรู้สึก รวมทั้งการเอาชีวิตและจิตใจของตนเข้าแลกเป็นเดิมพัน

มิตรภาพจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก หากแต่ง่ายต่อการสิ้นสุด สิ่งที่ยากที่สุดในการสร้างมิตรภาพ คือ การประคับประคอง รักษามิตรภาพนั้นให้คงอยู่ตลอดไป หลายคนคิดว่า การทำให้อีกฝ่ายหนึ่ง "พอใจ" ด้วยการ "ยกยอปอปั้น" เป็นการรักษามิตรภาพที่ดีและยั่งยืน เพราะคงไม่มีใครอยากฟังสิ่งที่ตัวเองบกพร่อง ที่สำคัญบางคนชอบและพอใจที่จะมี "มิตรภาพที่ไร้ความจริงใจ" เช่นนี้ และนี่คือจุดเริ่มต้นของการ "ใส่หน้ากากเข้าหากัน" ซึ่งทั้งชีวิตก็ไม่วันเรียนรู้ได้หมด ด้วยเพราะ "จิตมนุษย์นั้นไซ้ร้ยากแท้หยั่งถึง"